

Na Okraji

Už z dálky bylo slyšet sílící šum. Začátek představení se blížil. Čoki udýchaně přidal do kroku. Brašna mu nepohodlně poskakovala na boku a po čele stékalo pár kapek potu. Zase si z něj budou dělat legraci, že jde pozdě. Tentokrát za to ale nemůže, to vlak se zpozdil. Snad mu veverčák Anik a rejsek Kumon podrží místo.

Chvatně se vrhl do řad hlediště a neobratně se sunul za svými kamarády. Cestou se omlouval za přišlápnuté nohy a nechtěné údery brašnou. Kolem páru postarších ježků ho čekaly nepříjemné chvíle, ale pak se konečně posadil vedle vysmátých přátel.

„Tak jsi to stihl,“ uculil se Anik.

Čoki už nemohl odpovédět, protože dole na jevišti zrovna nastoupili první herci.

Nadšeně hltil hru o slavném objeviteli starých civilizací Kulo van Terrovi. Panejo, to byl chlapík! Jak si vydobyl slávu svou silnou osobností. Tohle by Čoki nikdy nezvládl. Jeho měli ostatní rádi pro jeho milou povahu, ochotu a laskavost. Kdepak, takováhle síla ducha. To je jiný kalibr... Měl divadlo moc rád. Mohl díky němu prožívat velké příběhy zajímavých osobností. On sám totiž nebyl ani velký ani zajímavý. Jeho malé nožky mloka by sotva ušly kus světa a jemné ruce by sotva zvládly něco hrubšího než to, čím se živil, montování drobných ozubených koleček do mechanismů hodin a jiných malých přístrojů.

Po konci představení Čoki ještě chvíli koukal do prázdna a vstřebával všechny ty úžasné věci.

Anik ho netrpělivě štouchnul do žeber, ať se pohne. Diváci se už totiž jako příliv tlačili k východu z divadla a Čoki svým nehnutým sezením vytvářel špunt.

Přidali se tedy k vlně odcházejících a přitom debatovali o skutcích slavného cestovatele. Všichni souhlasili, že takoví velikáni, jako on, se rodí jen vzácně.

Na náměstí si dali ještě něco dobrého k pití a pak se rozešli do svých domovů.

Čoki se cestou zasní. Představoval si, jaké by to bylo, kdyby měl dost odvahy jen tak sednout na vlak, na loď a jet někam daleko. Poznávat cizí kraje, zažívat dobrodružství. Jenže to by se musel narodit jinak než jako malý Čoki. Křehký, bázlivý, nemotorný a roztržitý.

A jeho roztržitost se mu teď citelně připomněla. Vytrhl se z myšlenek a uvědomil si, že neví, kudy jde. Vůbec svoje okolí nepoznával. Chtěl se otočit zpátky, ale za ním se objevilo rozcestí. Ve svém zamyšlení si nevšiml, kterou cestou přišel.

Začala padat tma a Čoki nechtěl ztrácet čas motáním se v uličkách. Řekl si, že když půjde rovně, dříve či později se určitě vrátí na hlavní.

Vyrazil tedy dál a po chvílce zaslechl šplouchání potůčku. No vida! To bude určitě Hopsavý potok. Čokimu se ulevilo. Teď už stačí, když se bude držet břehu a brzy dojde do Březova a domů. Svižně pochodoval podél vody.

Něco tady ale nehrálo. Cesta už nebyla tak dobře schůdná. Jak je to možné? Vždyť kolem Hopsavého potoka každý den chodila spousta zdejších obyvatel. Odpověď Čoki dostal, když ve tmě klopýtl a upadl do houštiny plné trnů: Ve skutečnosti tudy žádná cesta nevedla. Tohle nebyl Hopsavý potok. Ale kde tedy je? Čoki tiše vzlykl, pomalu se zvedl a schoval své podrápané dlaně na hrudi. Kudy má jít? Proč tu nejsou žádná světla? Úzkost mu zalila oči slzami. Tak takhle platí za svou nepozornost. Hněval se na sebe. Proč musí být pořád takové trdlo? Nikomu jinému by se to nestalo. Každý normálně dojde domů, jen on se ztratí i na dobře známé trase.

Nevěděl, co má dělat, a potok byl jediným záchytným bodem. Vydal se tedy dál do houští. Pro jeho citlivou kůži to bylo opravdové peklo.

Po chvíli se probojoval skrz nepřátelský chuchvalec na zahnutou cestu. Vzlykl podruhé, bolestí i nadějí. Trochu se zde otevřel výhled na krajinu a měsíc matně osvětloval zatáčku, v níž se vynořil. Čokimu se zatetelilo srdce radostí, když před sebou zahlédl komíhající se světlo. Někdo šel po cestě a nesl si lucernu. Čoki se rozeběhl váhavými krátkými skoky.

„Haló,“ zavolal roztřeseně, aniž by poznával svůj hlas. Světlo se zastavilo. Pak se otočilo k němu, takže byl na chvíli oslněn.

„Co se ti stalo?“ ozval se dívčí hlas. Před Čokim stála drobná myška a zkoumavě si na něj svítila.

„Špatně jsem odbočil,“ zahučel Čoki stydlivě. „Poradila bys mi cestu do Březova, prosím?“

„To nevím, kde je,“ odpověděla. „Ale můžeš jít chvíli se mnou, někoho se zeptáme.“

„Děkuji,“ zabřebentil a pak se představil.

„Těší mě. Já jsem Mája,“ odpověděla svým tenkým, nicméně pevným hlasem.

„Ehm... a kde to vlastně jsme?“ odvážil se Čoki položit nesmělou otázku.

„Tohle je Holubinková čtvrtka,“ odpověděla Mája.

To Čokimu nic neříkalo. Nevzpomínal si, že by o takovém místě někdy slyšel.

Chvíli šli v tichu, než Čokiho napadla další otázka.

„Jak to, že chodíš takhle pozdě sama venku?“

Mája se zahihňala. „Tady to žije až po setmění. Počkej, za chvílku uvidíš.“ Zase se na svého společníka zkoumavě podívala. „Hadám, že ten tvůj Březov bude někde u Velkého Bahníku, že? Tam je prý živo zase spíš ve dne.“

„Hm, vlastně ano. Znamená to...“ Čokimu se náhle rozsvítilo. „...že jsem došel až k Okraji?“

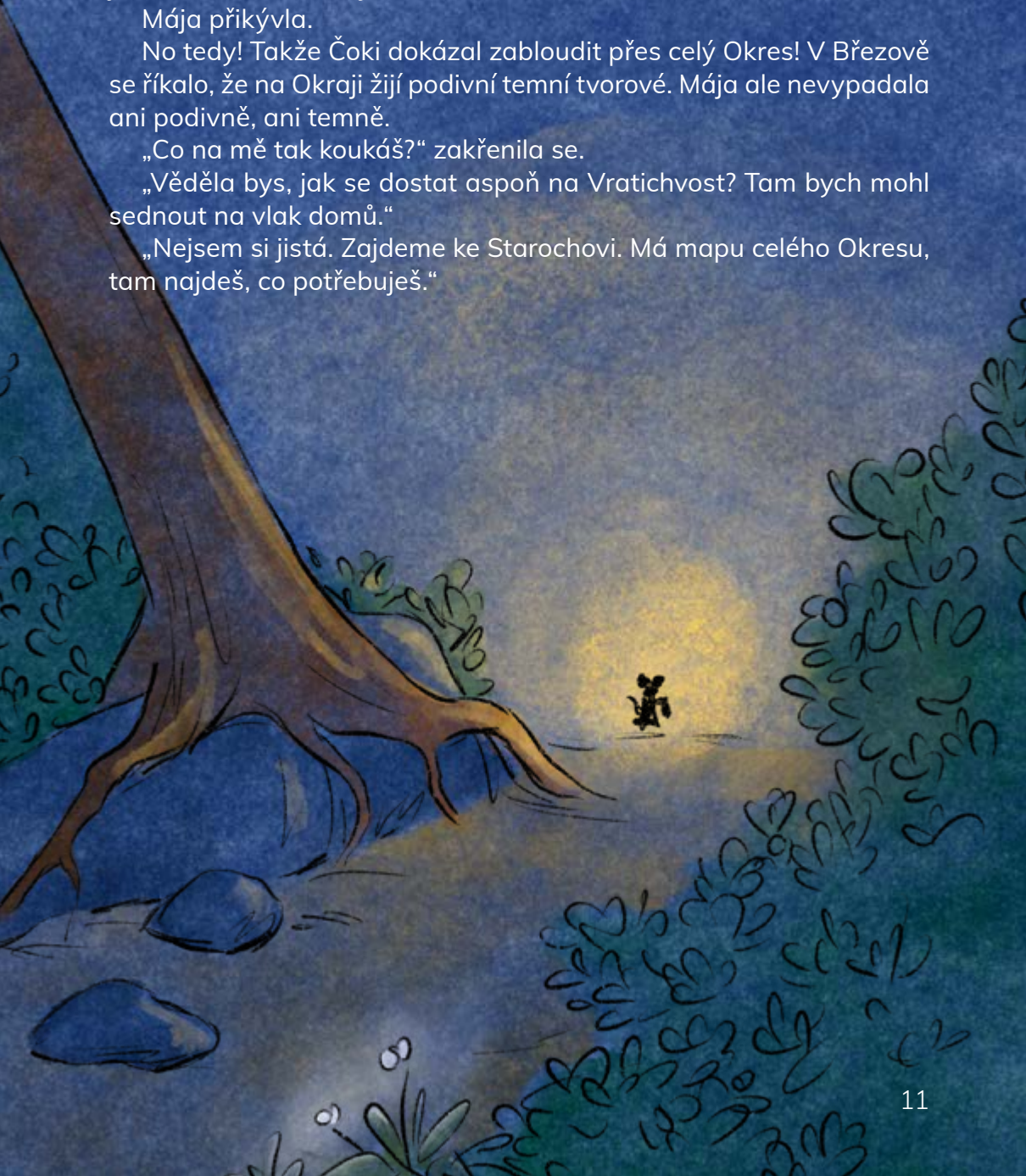
Mája přikývla.

No tedy! Takže Čoki dokázal zabloudit přes celý Okres! V Březově se říkalo, že na Okraji žijí podivní temní tvorové. Mája ale nevypadala ani podivně, ani temně.

„Co na mě tak koukáš?“ zakřenila se.

„Věděla bys, jak se dostat aspoň na Vratichvost? Tam bych mohl sednout na vlak domů.“

„Nejsem si jistá. Zajdeme ke Starochovi. Má mapu celého Okresu, tam najdeš, co potřebuješ.“

V tu chvíli se před nimi začala vynořovat světlka. Zanedlouho už mohl Čoki rozpoznat jednotlivé tvary. Viděl podivné houby, jejichž klobouky zářily teplým světlem a osvětlovaly tak celé okolí. Viděl trsy trav se světélkujícími klasy. A mezi tím vším kroužila hejna světlušek.

„To je nádhera,“ vydechl. V Březově měli po setmění pouze pár luceren. Zato tady bylo znát, že noc je opravdu plná života.

Mája se cinkavě zachichotala. Zhasla svou lucernu – ta už opravdu nebyla potřeba.

Vedla ho po visutém chodníčku mezi mechem porostlými stromy. Pak zaťukala na dvířka z tlusté kůry.

„Jo!“ ozvalo se zevnitř, tak vstoupili.

Za dveřmi je přivítala členitá místnost plná zakřivených poliček. V nich se hromadily svítky a knihy všech tvarů a velikostí. Přibližně uprostřed místnosti stál malý kulatý stůl a u něj na mechové židli seděl starý žabák. Pohodlně uveleбенý, s nohou přes nohu, listoval v malé knize.

„Ahoj, Starochu,“ pozdravila Mája. Staroch v odpověď bodře máchl rukou, ale nenechal se rušit od čtení.

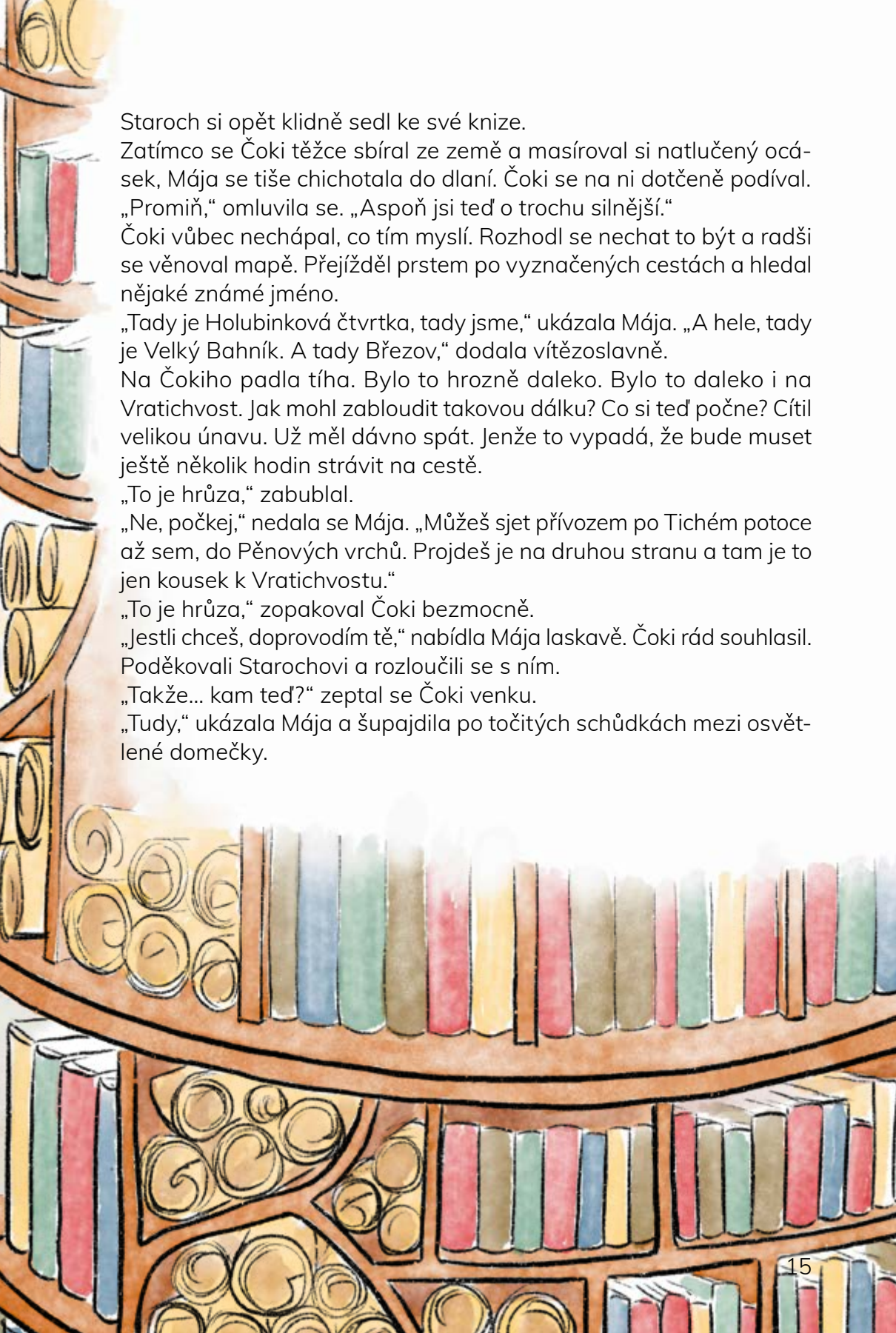
„Můžeme se podívat na mapu Okresu?“ pokračovala Mája. Starý žabák jen pokývl směrem k poličce s pergameny. Jedna rolička byla znatelně delší než ostatní a na tu Mája ukázala. „To je ona. Podáš ji?“ poprosila Čokiho.

Čoki koukal trochu zaskočeně. Nebyl zvyklý jen tak k někomu přijít a hrabat se mu v knihovně. Navíc rolička s mapou se nacházela hodně vysoko, takže se musel použít žebřík. Čoki neměl rád žebříky. Lépe řečeno: bál se výšek. Jenže před malou Májou si nemohl dovolit to přiznat. Zatajil dech, když kladl nohu na nejspodnější příčku žebříku. Hlavně se nedívat dolů. Rozechvěle šplhal nahoru. Tak rozechvěle, že se rozvraný žebřík kýval a vytukával o poličky nepravidelnou melodii. *Ťukity – ťuky – ťukity – ťuk* znělo celou místností. Čoki se držel příček jako klíště a srdce mu zběsile bušilo. Opatrně vytáhl mapu.

Zničehož nic se vedle něj objevila žabákova hlava. Čoki se leknutím div nezakl. Staroch vyskočil na poličky a držel se za ně tlapami jako pavouk. Zblízka zuřivě zahlížel na Čokiho. „Ticho, u všech ježatých!“ zaklel. Jediným pohybem vytrhl Čokimu mapu z ruky. Čoki se opět lekl, pustil se a sjel dolů jako po mastné tyči. Dopadl na zadek a Starochem odhozená mapa vzápětí přistála vedle něj.

A detailed illustration of a curved wooden bookshelf. The top shelf holds several upright books with colorful spines (green, red, blue, yellow). Below this, there are more shelves, some with upright books and others with rolled-up scrolls tied with ribbons. The shelves are filled with various books and scrolls, creating a sense of a well-stocked library or study. The lighting is soft, highlighting the textures of the wood and the colors of the books.

Staroch si opět klidně sedl ke své knize.

Zatímco se Čoki těžce sbíral ze země a masíroval si natlučený ocásek, Mája se tiše chichotala do dlaní. Čoki se na ni dotčeně podíval.

„Promiň,“ omluvila se. „Aspoň jsi teď o trochu silnější.“

Čoki vůbec nechápal, co tím myslí. Rozhodl se nechat to být a radši se věnoval mapě. Přejížděl prstem po vyznačených cestách a hledal nějaké známé jméno.

„Tady je Holubinková čtvrtka, tady jsme,“ ukázala Mája. „A hele, tady je Velký Bahník. A tady Březov,“ dodala vítězoslavně.

Na Čokiho padla tíha. Bylo to hrozně daleko. Bylo to daleko i na Vratichvost. Jak mohl zabloudit takovou dálku? Co si teď počne? Cítil velikou únavu. Už měl dávno spát. Jenže to vypadá, že bude muset ještě několik hodin strávit na cestě.

„To je hrůza,“ zabublal.

„Ne, počkej,“ nedala se Mája. „Můžeš sjet přívozem po Tichém potoce až sem, do Pěnových vrchů. Projdeš je na druhou stranu a tam je to jen kousek k Vratichvostu.“

„To je hrůza,“ zopakoval Čoki bezmocně.

„Jestli chceš, doprovodím tě,“ nabídla Mája laskavě. Čoki rád souhlasil. Poděkovali Starochovi a rozloučili se s ním.

„Takže... kam teď?“ zeptal se Čoki venku.

„Tudy,“ ukázala Mája a šupajdila po točitých schůdkách mezi osvětlené domečky.

Ty je provázely až k potoku. Jejich světla se v něm živě odrážela a obarvovala temnou vodu. U břehu trčelo molo, ale přívoz nikde.

„Asi je zrovna na cestě. Musíme počkat,“ řekla Mája a posadila se na dřevěnou plošinu. Čoki žuchl vedle ní. Seděl se svěšenými rameny a zamyšleně si prsty přejížděl šrámy na dlaních.

„Jsem ostuda,“ pronesl po chvíli smutně.

Mája mu věnovala zkoumavý pohled. „Proč myslíš?“

„Vždycky něco pokazím a popletu. Chtěl bych v životě něco dokázat, ale nejsem ani schopný dojít domů.“ Z té myšlenky se mu chtělo plakat. „Jsem nula.“

„Jsi dost dobrý takový, jaký jsi,“ odpověděla Mája. „Jen se potřebuješ ještě učit. Naštěstí nám život vždycky ukáže naše slabiny. To abychom věděli, kde potřebujeme zesílit. A jediné, co musíme, je nezavírat oči a přijmout svoji lekci.“

Na Čokiho ta slova udělala dojem a hluboce se nad nimi zamyslel.

„Tak takhle jsi to myslela,“ řekl potichu. „Když jsem spadl z toho žebříku. Abych překonal svůj strach z výšek, musím se mu vystavovat?“

„Mhm,“ přikývla Mája. „Ale nesmíš zapomenout být u toho na sebe laskavý. Spousta věcí v životě se nepodaří napoprvé. Než se ti povede udělat krok vpřed, čeká tě několik klopýtnutí. Důležité je nevyčítat si neúspěch, jen tak se můžeš pokoušet znovu a znovu, dokud nedojdeš do cíle.“

V tu chvíli se ze tmy vylouppl přívoz. Převozník něco zahučel a natáhl k nim prázdnou dlaň. Čoki hbitě zalovil ve své brašně.

„Platím za oba,“ oznámil.

Mája mu děkovně položila ruku na záda. „Pěnové vrchy, prosím,“ dodala k převozníkovi.

Odrazili od břehu a přívoz zdivočel.

Vlny si ho ihned začaly přehazovat jako ořechovou skořápku.

Čoki se pevně chytil zábradlí. V hlavě se mu jako kolovrátek točila myšlenka: *To je hrůza, to je hrůza, to je hrůza!* Třeštil oči do tmy a křečovitě zatínal čelisti.

Přívoz najel na vysokou peřej, která je hodila proti skupině kamenů. Převozník pohotově máchl pádlem a odrazil je vši silou od nebezpečí. Lodka zavrávala, otočila se kolem své osy a nabrala neskutečnou rychlost. Zmítali se mezi peřejemi. Čoki se držel, jak mohl. Připadal si bezmocný jako hadrový panáček. Smýkalo to s ním ze strany na stranu.

Mája si stoupla vedle něj a lehce mu položila ruku na zápěstí. Neřekla nic, jen ho držela. Čoki jí byl vděčný.

„Vy tomuhle blázinci říkáte Tichý potok?“ zachroptěl skrz stažené hrdlo. Mája chtěla něco odpovědět, jenže v tu chvíli se znovu zhoupili. Vzápětí se přes ně převalila obrovská studená vlna. Zůstali zaskočeně stát, úplně promočení, zatímco přívoz se dál zběsile kymácel. Mája se krátce chrochtavě uchichtla. Hned se zarazila a omluvně se podívala na Čokiho. Ten jí pohled oplatil a pak se rozesmál také.

Konečně s drcnutím přirazili k molu na druhé straně potoka. Čokimu se podlomila kolena, když vystupoval na břeh. Mája čiperně vyskočila a s poděkováním převozníkovi zamávala. Otočila se zpátky na Čokiho, aby zjistila, jak na tom je. Stál schlíple a crčela z něj voda, přesto zvednutým palcem ukázal, že zdárně přežil.

„Pěnové vrchy se ti budou líbit,“ řekla Mája povzbudivě a rozsvítila lucernu.

Měla pravdu. Před nimi se rozprostíral zvlňený terén bez stromů, porostlý vysokým a měkkým mechem kam až oko dohlédne. Jít po něm se zdálo stejné jako houpat se na trampolíně. Oba si hravě užívali skákavou chůzi a hezky se u toho nasmáli. Májina lucerna se při poskakování kymácela a ve vzduchu opisovala široké oblouky.

Její pohyby brzy přilákaly velký stín. Kroužil nad nimi, tiše a neúprosně. Čoki se zastavil a s obavou pohlédl vzhůru. Mája jeho pohled následovala, ještě celá uříčená a rozesmátá. Úsměv jí kvapem zvadl, když rozpoznala, co to je. Zapištěla a jako namazaný blesk vplula do úzké prohlubně mezi vrcholky.

„Sova!“ křikla na Čokiho vyděšeně.

Čoki nejprve ztuhl hrůzou. Pak se mu podařilo dát se do pohybu. Sova už ho ale spatřila a letěla přímo na něj. Klovla po něm. Čoki se v poslední chvíli odrazil a uskočil. Ohlédl se po útočnickovi. Sova se zrovna otáčela a chystala se na další nálet. To už Čoki na nic nečekal a metelil za Májou do úkrytu. Sova se nevzdávala. Strčila do prohlubně velkou hlavu a klováním se snažila dostat ke své kořisti. Čoki s Májou se tlačili co nejdál od smrtícího zobáku.

Čokimu se najednou jako by sama od sebe pohnula ruka. Vytrhl Máje lucernu a vší silou udeřil predátora do oka. Sova ucukla bolestí. Pak se otřepala a nerudně odlétla.

Kamarádi se ještě chvíli nehýbali, jen zrychleně dýchali a dívali se v šoku jeden na druhého.

„Takže... kudy na Vratichvost?“ zeptal se nakonec Čoki.

Mája ho místo odpovědi objala. „To byla hrůza,“ zašeptala. „Děkuju.“ Ještě pořád se trochu chvěla. „V-vratichvost,“ vzpomínala se po chvíli. „Jo. Pojďme.“

Nedaleko za Pěnovými vrchy se opět objevil řídký les.

Šli pomalu bok po boku a vstřebávali, co zrovna prožili.

„Máš v sobě víc odvahy, než si myslíš,“ ocenila Mája Čokiho uznale.

Čoki zavrtěl hlavou. „Měl jsem příšerný strach. Vůbec jsem se necítil statečný nebo silný. Jen jsem... nevím, jak to říct. Zkrátka cosi ve mně se hnulo, věděl jsem, že musím něco udělat, aby nám ta sova neublížila.“

„Ale o to právě jde. Odvaha neznamená, že necítíš strach. Odvaha je vstát a konat navzdory tomu, že ho cítíš.“

Uvnitř Čokiho hrudi se rozprostřel klidný a příjemný pocit.

„Jsi tak moudrá,“ řekl Máje a ta se lehce zahihňala svým jemným smíchem. „Být statečný vedle tebe je tak snadné. Bez tvé podpory budu zase malý a ustrašený.“

„Kdepak,“ oponovala. „Tu největší oporu najdeš nejlépe sám v sobě. A přátelé jsou ti, kdo tě podrží ve chvílích pochybností.“

Čoki ale věděl, že bez podpory přátel nezvládne nikdy nic. Sám je příliš křehký.

Anebo není? Co když má Mája pravdu?

Prokličkovali mezi stromy a vysokými listy kapradin až na kopec nad Vratichvostem, kde byla konečná vlaku. Tady nadešel čas se rozloučit.

„Dál už s tebou nemůžu,“ řekla Mája. „To už bych měla moc daleko domů.“

Čokimu bylo líto se loučit. Cestu prožil příšernou, ale Mája mu přirostla k srdci. Vyhrabal z brašny rozmočený kus papíru (snad to kdysi byla účtenka nebo lístek na vlak) a polámanou tužku. Neobratně naškrábal svou adresu a lístek Máje podal. „Kdybys chtěla někdy napsat,“ řekl stydlivě.

„Napíšu,“ odpověděla Mája s úsměvem. Pak Čokiho objala.

„Dávej na sebe pozor. Musím jít, ať se vrátím rozumně domů.“

S těmi slovy ještě Čokimu zamávala a odcupitala do tmy.

Čoki se smutně díval, jak světlo její lucerny mizí mezi stromy. Zvykl si na Májinu veselou povahu. Bude se mu po ní stýskat.

Dole pod kopcem zahoukal vlak a vytrhl tak Čokiho ze zamyšlení. Hlavně ať neujeď! Čoki se rozeběhl dolů k nádraží.

Bez lucerny neviděl dobře na zem, takže zakopl a ze svahu se bolestně skutálel. Než se dokázal zvednout, pár okamžiků zůstal ležet a sténal. Těch karambolů už bylo na jednu noc příliš. Zašmátral rukama kolem sebe a pomalu se zvedl na kolena. Pod dlaní ucítil dotek oblého kamene. Když si stoupal, podvědomě stiskl pěst.

Opět se ozvalo zahoukání. Čoki nepřemýšlel a rychle utíkal k vlaku. Krkolomně do něj naskočil.

Sesunul se na nejbližší sedačku, a když se vlak rozjel, okamžitě usnul.

Probralo ho prudké cuknutí zatáčky. Při pohledu z okna viděl, že začíná svítat. To byla ale noc! Nebo to všechno byl jen sen? Všechny ty šílené věci, přívoz, sova, Mája...?

Při pohledu na své rozedřené ruce se ujistil, že se to všechno opravdu stalo. Také bůhví proč pořád držel kamínek, který mu na Vratichvostu vklouzl do dlaně. Mohl si ho teď v lepším světle trochu prohlédnout. Měl tvar podobný hříbku. Čokimu připomněl svítící houby v Holubinkové čtvrtce. Při té vzpomínce ho zvláštěně zabořilo u srdce. Stalo se tam něco, co mu ukázalo sama sebe v jiném světle. Jenže jak se teď vracel domů, do všeho známého, bál se, že to všechno zapomene. Překonávání svých strachů, objevení vlastní síly, nové přátelství, podivná a krásná místa. Co když z toho zítra bude opravdu jen vyčpělý sen?

Rozhodl se, že si kamínek nechá jako připomínku toho všeho.

Kde hledat poklad

Lavička se nebezpečně zhoupla, když Anik s Kumonem jako jeden muž zavylí smíchy a skáceli se nazad.

„A pak už jsem jen dojel prvním vlakem domů,“ dokončil Čoki své vyprávění. Anik těžce lapal po dechu a Kumon si utíral usazené oči. Oba se jeho příhodou navýsost bavili. Čoki se také culil. Už uběhl týden a stále ze svého nočního dobrodružství čerpal veselé vzpomínky.

Vedle radosti ho nicméně trochu tížil i smutek. Denně kontroloval schránku, ale dopis nikde. Doufal, že se s Májou stanou přáteli. Představoval si, jak si budou dopisovat, jak Máju pozve na dobrodružnou cestu na oplátku zase k nim do Březova.

Ona to možná vnímala jinak. Možná o přátelství s ním nestála. Vždyť se vlastně vůbec neznali. Jen ho doprovodila na vlak, protože se bál. Nebylo se čemu divit. Nemohla přece stát o takovou kouli na noze, jako je on.

Měl by na Máju zapomenout. Nevázat se na vzpomínku a najít si jiného parťáka.

„Helemese, dáma v nesnázích,“ probral ho ze zamyšlení Kumonův hlas. Kumon významně pomrkával na Anika. Ten se tvářil nevzrušeně a bez zájmu pohlédl na přicházející dívku, půvabnou lasičku Didi.

„Nazdar Didi,“ pozdravil ji.

„Ahoj kluci,“ promluvila Didi hlasem jako hedvábí. „Pomohli byste mi prosím opravit rozbitý kološlap?“

„Promiň, já nemůžu,“ odpověděl Anik. „Ještě mě pořád bolí prst ze stěhování tvojí skříně. Podívej.“

Dívka se nafoukla a uraženě odkráčela. Kumon se řehtal jako bláznivý.

Didi byla pověstná tím, že si neuměla s ničím poradit a škemrala o záchranu u ostatních. Kdo se uvolil pomoci, toho si omotala kolem prstu a vysála jako pijavice.

„Pánové, je čas jít,“ zívla Anik.

„Tak zase příště?“

„Příště.“

Mávnutím se rozloučili a šli si každý po svých.

Čoki ťapkal domů rušnou ulicí plnou barev a vůní. Krámky měly otevřeno a kolem nich stálo nepřeborné množství nádob s jídlem, kořením nebo látkami. Zahlédl i vkusně malovanou keramiku a kameníka s umně vytesanými soškami. U obchůdků se tvořily hloučky, takže někdy se dalo projít jen s obtížemi. Tolik „s dovolením“, „pardon“ a „omlouvám se“, kolik Čoki vyslovil na několika málo metrech, snad nepoužil za celý rok. Někdo mu šlápl na nohu a pozadu do něj vrazil.

Čoki vyjel a zavrával. Ztratil rovnováhu. Udělal několik nejistých kroků vzad, zakopl a spadl do koše plného žaludů. Ty se rozkutálely všude kolem. Z krámků vyběhl rozezlený prodáváč. Vykřikoval na Čokiho a rozhazoval rukama.

„Pardon, omlouvám se,“ brebentil Čoki. Cítil na sobě pohledy celého okolí a bylo mu stydno. Chvatně se vyhrabal na nohy a pokoušel se uklidit, co rozházel.

„Ukaž, pomůžu ti.“ Z davu se vyloupila Didi. Sehnula se a také začala sbírat rozkutálené žaludy.

„D-děkuju,“ zakoktal se Čoki. Mile se na něj usmála. Čokiho napadlo, že možná nebude tak hrozná, jak všichni říkají.

„Slyšela jsem, že prý jsi vynálezce,“ poznamenala Didi a podívala se na Čokiho svými hlubokými očima.

„N-ne. Nejsem vynálezce, kdepak,“ zaskočilo to Čokiho. „Já jen montuji součástky.“ Při těch slovech se cítil hloupě. Měl si něco vymyslet a tvářit se, že vynálezcem je. Co si o něm teď Didi pomyslí?

„Aha! To proto máš tak obratné ruce,“ rozsvítila se Didi. „Hned jsem si všimla, jak jsou hbité. Vsadím se, že zvládnou kdeco!“

„Hm, asi ano.“ Čoki byl opravdu v rozpacích. Takto na jeho ruce zatím nikdo nepohlížel. Svou práci vnímal spíš jako podřadnou nudu. Ale když se na to podívá ze správného úhlu, vlastně byl opravdu šikovnější než spousta jiných. Ruce měl hodně jemné, na pořádnou práci se nehodily. Zato na choulostivé a křehké záležitosti byly jako dělané. Čoki dostal náhlý nápad.

„Říkala jsi, že se ti rozbil kološlap?“ zeptal se.

„Ach ano,“ posmutněla Didi. „Snad jestli se porouchalo něco na motoru.“

Čoki se v duchu usmál. Kološlapy přece nemají motor. Didi asi prasklo kolečko u šlapkové kliky. To by měl zvládnout opravit. Vždyť jsou to ozubená kolečka, jeho specialita.

„Podívám se ti na to, chceš?“

„Opravdu? To bys byl moc hodný,“ zazářila Didi a zamrkala dlouhými řasami.

Zanedlouho měli úklid hotový a vydali se tedy k domu Didi.

Byl zasazený do stráně porostlé mechem a trávou. Okrouhlé dveře zdobil věnec z kvítků a za okny se rýsovaly bílé krajkové záclonky. Vše působilo stejně jako Didi sama, na první pohled půvabně.

Kološlap stál opřený o vrátka. Čoki hned poznal, že se ohledně rozbitého kolečka nemýlil. Sebevědomě se pustil do opravy a celkem rychle zvládl dát vše do pořádku. Když se narovnal, spokojen se svým dílem, Didi mu věnovala oslnivý úsměv.

